

Romana Jasperse (pseudoniem): 'In een waas van water.' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048412402. (Hersentumor/Tinnitus/PO/1)
Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Romana Jasperse over het leven van haar gezin gedurende de periode dat bij haar man een brughoektumor werd geconstateerd (2005) en de directe periode erna. Romana's man, (de jij- figuur in het boek), werd er aan geopereerd en er voor behandeld, maar houdt oorsuizingen met overgevoeligheid voor geluid over waar hij mee moet leren leven. Goed leesbaar, indringend verhaal.

Over de schrijfster: Romana Jasperse werd geboren in Nieuw Guinea. Gedurende de 60er jaren kwam zij naar Nederland. Zij heeft een fascinatie voor de Nederlandse taal en genoot diverse opleidingen. Ze is getrouwd en heeft een dochter Fay.

Korte beschrijving: In dit boek vertelt Romana hoe haar man in 2005 in elkaar zakte en een hersentumor bleek te hebben. Het duurde erg lang voordat door huisarts en spoedeisende hulp de klachten van haar man serieus genomen werden. Bij de spoedeisende hulp moesten ze weer eindeloos wachten omdat er ook een zwaar ongeluk was gebeurd. Toen haar man uiteindelijk door een neuroloog bekeken werd, werd hij meteen opgenomen. Hij bleek een tumor in zijn hoofd te hebben. Romana beschrijft de gang door de gezondheidszorg en het leven na de operatie. Haar man hield Tinnitusklachten (oorsuizingen) met overgevoeligheid voor geluid, en kon niet meer werken op zijn oude plek. Ze vertelt hoe bazen en controlerend geneesheren met haar man omgingen. Hun negatieve reacties hadden haar verbaasd. Het kostte nodeloos veel papierwerk, bellen en rechtzetten van foute vooronderstellingen voordat de hoogste baas wel luisterde. Daarna kon eindelijk hun leven beter aangepast worden aan de nieuwe situatie.

Wat viel op: Het moeizame op gang komen van de hulpverlening toen Romana's man in elkaar zakte. Het onbegrip van de controlerend geneesheer en de werkgever van Romana's man.

Citaten: Pag. 14: 'Je staat met je werkplunje in je handen en je zakt ineen. 'Het gaat niet meer,' zeg je. (...) Ik vraag of we niet door kunnen lopen naar het ziekenhuis omdat je al een onderzoek hebt lopen aldaar. Het is maar dertig stappen verder. Ik voel een soort paniek in me opkomen. (...) De blik van de man zegt genoeg. 'Ik kan u echt niet verder helpen, uw man heeft geen koorts.'

Pag. 31: 'Ik voel een paniek opkomen. Al die weggestopte frustratie en boosheid en machteloosheid komt explosief uit mijn keel. Ik blijf schreeuwen in een mix van tranen. Ik kan niet zien waar ik rijd en af en toe schrik ik van het claxonneren van tegemoetkomende auto's'

Pag. 113: 'Als je voor het middaguur thuiskomt breekt mijn hart bij het zien van je bleke gezicht met donker omrande ogen die diep in je kassen verdwijnen. 'Waarom geef jij toe aan hun eisen, terwijl je fysiek en mentaal er nog helemaal niet aan toe bent?' 'Ik ben te moe om daarover na te denken. Zij zullen hun protocollen ook moeten naleven, en ik denk dat voor dit soort dingen een bepaalde tijd is vastgesteld waarvan zij denken dat het goed is zo.'

Recensie: [Phoeb's \(www.bol.com\)](http://www.bol.com) : 'De schrijfster weet de lezer te raken met haar manier van schrijven en brengt de gevoelens en emoties van de hoofdpersonen heel

duidelijk en helder geformuleerd over. Een van de hoofdpersonen krijgt na lange tijd niet te zijn geloofd en echt gehoord door gezondheidsinstellingen de diagnose dat hij een brughoektumor heeft.

Wat erg dat dit een waargebeurd verhaal is en denk ik helaas voor velen herkenbaar die met de rompslomp van de gezondheidszorg en de verplichtingen van het werk door de werkgever te maken krijgen!